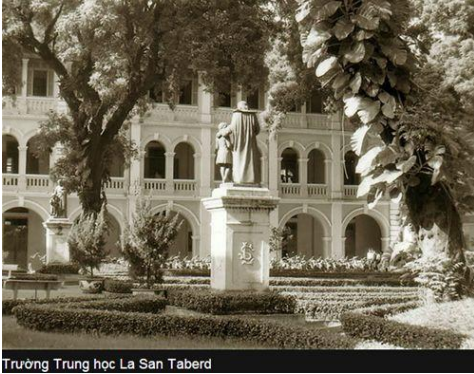

Việt Dzũng, Anh buồn Em...

Trường Trung học La San Taberd

Tập tễnh vào đời bằng đôi nạng gỗ, em xuất hiện trong sân trường Taberd như một kẻ tật nguyền chỉ có một trong hơn một ngàn học sinh. Thịnh thoảng trong sân trường, đây đó có vài học sinh mù, được các Frere nuôi dưỡng và dắt đi học.

Học sinh Taberd quen với các học sinh mù, nhưng chưa quen với học trò có đôi nạng gỗ. Đám học trò luôn chạy theo em để trêu chọc anh học trò mới bước vào lớp Onzieme (lớp một) này. Sự việc trêu chọc này làm cho các Sư huynh Trường Taberd nhức đầu. Có lúc em bị xô ngã trong trận bão cười của đám học sinh.

Lúc ấy anh đã bước vào khu Trung Học nhưng hình ảnh của em đã làm cho anh tò mò... Nhưng rồi tên học trò bị bầm với khuôn mặt bầu bĩnh đã dần dần thu phục được tình cảm của đám con nít phá phách. Chỉ thời gian ngắn, em đã hoà nhập chạy chơi với đám đồng bằng đôi nạng gỗ. Những thằng chọc phá em nhiều nhất bây giờ lại là những người bạn yêu thương em nhất...

Trên dưới 50 năm, giờ đây hình ảnh cậu học trò mang đôi nạng gỗ, mặt mày đỏ gay, áo lúc nào cũng ướt đầm mồ hôi trong giờ chơi ngày này sang ngày khác vẫn ghi đậm trong ký ức anh...

Thu phục cảm tình là thiên tài của em ngay từ thuở ấu thơ. Em trở thành con chim đầu đàn của đám bạn Taberd. Anh nhút nhát nhìn đám bạn chọc ghẹo em, anh chẳng chạy theo vì chẳng hoà nhập với đám bạn hay thu phục được tình cảm của họ...

Bởi vậy, anh buồn em vì anh không thu phục được nhân tâm như em.

Em bắt đầu đi học từ khu lớp Onzieme (lớp một) cạnh nhà hát, thính đường của trường Taberd, nơi có lớp Nhạc tại một phòng cạnh sân khấu. Nơi đó anh và em cùng tới học Nhạc. Ngón tay của anh ngắn và mập vì anh cũng bị bầm như em, và chỉ sau vài lần đến lớp Nhạc sau giờ học chính, Frere dạy Nhạc khuyên anh về đi vì ngón tay anh ngắn và mập quá. Ngón tay của em còn ngắn và bị bầm hơn anh nhưng từ đó em đã khởi đầu sự nghiệp Âm nhạc và cũng tại trường và lớp đó anh chẳng học được gì nhưng em thì trở thành Nhạc sĩ tai ba nổi tiếng.

Bởi vậy, Việt Dzũng, Anh buồn em.

Cả Bác Toàn và Bố Bẫy của em đều là Bác sĩ Quân Y nên ước vọng của họ là muốn em học y khoa để phục vụ cuộc đời, nhưng em đã không theo con đường đó... Bố anh cũng có ước vọng cho anh học y khoa để phục vụ tha nhân. Anh đã làm theo ước nguyện của Bố và đang phục vụ bệnh nhân trong khu vực Academy, nghiên cứu làm việc trong bệnh viện và giáo dục y khoa cho các bạn trẻ. Những tưởng rằng phần nào anh đã phục vụ tha nhân theo ước nguyện và dạy dỗ của các Thầy và đáng sinh thành, nhưng anh chỉ phục vụ một số người nhỏ nhoi... trong khi em làm Văn Nghệ và truyền thông phục vụ tha nhân và quê hương Việt Nam đã ảnh hưởng đến hàng triệu người từ Việt Nam sang Úc, từ Mỹ sang Âu châu và đến mọi nơi trên trái đất...

Bởi vậy, Việt Dzũng, anh đã buồn em... vì em đã hơn anh quá xa trong lãnh vực phục vụ tha nhân...

thế giới cho mãi đến tận ngày nay...

Từ miền cực bắc New York anh về Nam Cali với mục đích chính để ăn Tết. Nhưng khi nghe em vận động đồng bào chống Trần Trường treo cờ máu và hình Hồ chí Minh. tiếng nói của em trên đài phát thanh đã lôi kéo anh và hàng chục ngàn người bỏ ăn Tết, chịu giá lạnh của thời tiết để biểu tình ở Bolsa. Mọi người đều có tấm lòng yêu quê hương, Tổ Quốc cũng như anh. nhưng tất cả chỉ là những hạt cát chứ không như là trận cuồng phong trong tiếng nói của em. Trận cuồng phong này của em đã làm cho những hạt cát bay cùng một hướng cuốn cờ máu và hình Hồ bay khỏi khu Bolsa và mọi nơi trên

Bởi vậy, Việt Dzũng, Anh buồn em... vì anh chỉ là hạt cát còn em như cơn cuồng phong dữ dội.

Gần 40 năm qua, giòng Nhạc đấu tranh nơi Hải ngoại đã nhiều nhưng giòng Nhạc đấu tranh của em đã vượt trội, đã ăn sâu vào tim óc của mọi người. Những điều em nói ra, mọi người đều muốn nói. Nhưng không tài nào ảnh hưởng đến quần chúng bằng em...

Bởi vậy, Việt Dzũng, Anh buồn em...

Giòng Nhạc tình Hải ngoại cũng nhiều và đa dạng. Nhưng những bản tình ca của em lại là những tuyệt tình ca đi vào lòng người. Rồi đây ai viết tình ca cho anh và đồng bào thường thức.

Bởi vậy, Việt Dzũng ơi, Anh buồn Em...

Mặt em lúc nào cũng hồng hào sung mãn như những con tuấn mã trên bức tranh Tàu. Những con tuấn mã phăng phăng lướt đi trên những con sóng dữ của cuộc đời. Em như ngọn lửa bùng cháy. Lẽ thường thì thủy thủy hoả, nhưng qua em, hoả đã thắng thủy. Bước chân giả trên đôi nặng gỗ của em đã rải dài trên muôn nẻo để đem yêu thương đến cuộc đời. Người khác như em, họ sẽ không vượt qua được những khó khăn về thể chất như em. Nhưng em đã vượt qua tất cả mà không đếm xỉa đến bản thân mình. Em đã là tấm gương sáng cho những người có thể chất không toàn hảo để vươn lên trong sự nghiệp của bản thân, phục vụ cho bản thân và gia đình họ chưa nói đến phục vụ tha nhân và tổ quốc.

Việt Dzũng, em có lòng thương người nhưng em lại không thương bản thân em...

Trời sinh em có trái tim quá lớn áp ủ cả đất nước và nhân loại. Em đã tự buộc quả tim của mình làm việc quá sức. Bơm máu đi, đưa máu về với đầy tràn nhiệt huyết. Van trong tim em không theo kịp nên em đã phải trải qua cuộc giải phẫu gay go để thay van tim mới. Nhưng van tim nào có thể thay van tim trời sinh cho Việt Dzũng.

Mạch máu của em phải chuyển tải số lượng máu quá dày và đọng lại... Em vẫn không chịu ngưng nghỉ, vẫn buộc trái tim ấy và mạch máu ấy bơm đầy nhiệt huyết nên tim em không thể làm việc được nữa. Tim em không thể chịu nổi sức ép của chính em nên trái tim em đã đầu hàng bầu nhiệt huyết, đã nghỉ chơi, đã ngừng đập...

Bởi vậy, Việt Dzũng, Anh đã buồn em

Từ những ngày xa xưa trên sân trường thân thương 50 năm trước ...anh em mình biết nhau cho đến khi ra đến hải ngoại, anh chưa hề được gặp em. Nhưng với những thành quả chói ngời của em hàng vài ba chục năm qua trong bối cảnh truyền thông đại chúng so với những đóng góp hạn hẹp của anh trong bối cảnh nhỏ nhoi ở bệnh viện anh có ước vọng một ngày nào đó, anh sẽ đầu quân dưới bóng cờ của em để phục vụ quê hương xứ sở. Nhưng chưa có dịp thì em đã ra đi...

Bởi vậy,, Việt Dzũng, anh đã buồn em...

Ngay cả đến chuyện gặp em, vui chơi cùng em, anh cũng không thực hiện được... vì em quá bận rộn. Em muốn một ngày là 48 giờ thay vì 24 !. Bên em luôn luôn có những cộng sự viên và người ái mộ. Anh chỉ dám đứng xa nhìn vào... thán phục và theo dõi mọi sinh hoạt của em qua truyền thông đại chúng.

Trong mùa giáng sinh năm nay, 2013, tại Ohio giá lạnh và tuyết rơi thơ mộng gợi lại không khí yêu thương mùa Đông của làng Nazareth hơn 2000 ngàn năm trước...Anh đang vui chơi với bạn bè trong những cuộc vui tràn đầy không khí Giáng Sinh...Không biết lý do nào thúc đẩy, tại bàn làm việc trưa thứ Sáu 20 tháng 12 ... Thay vì đi ăn trưa, anh lại mở các trang web. sững sờ và bàng hoàng nghe tin em đột ngột từ trần...

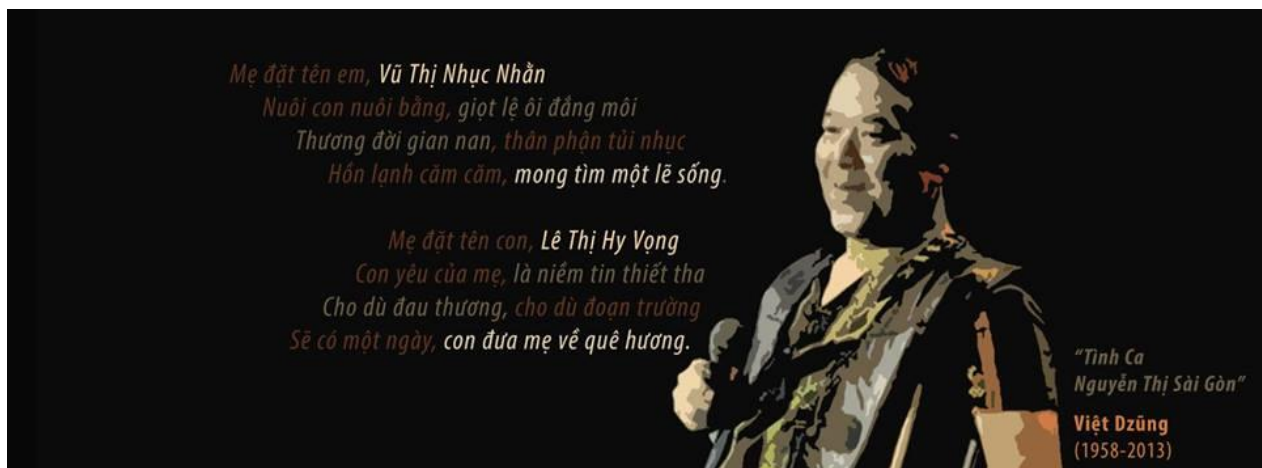
Tất cả như đám mây mù và cơn lốc thổi đi những hào hứng của mùa Giáng sinh này. Ngồi cạnh bàn phím computer ngày đêm lược tìm tin tức liên quan đến sự ra đi của em bên cạnh cái TV mở 24/24 của đài SBTN chực chờ hình ảnh và bài hát ủa em trên màn hình...Thế rồi anh phải sắp xếp công việc trong bệnh viện để mua vé bay về Nam Cali. Hy vọng của anh là không gặp được em khi em còn sống thì ít ra còn nhìn thấy em

trong nhà quán đường Bolsa, thủ đô ty nạn Little saigon.
Bởi vậy, Việt Dzũng, Anh buồn em...

Những giờ phút chót trong cuộc đời, qua tin tức trên Internet... 8 giờ sáng, em vẫn còn làm bản tin chuyển đi khắp nơi, em vẫn còn liên lạc với Bolsa Radio là sẽ không thể làm việc vào buổi chiều ... trước khi kêu xe cứu thương. Em chỉ biết tử tế với người khác mà em không biết lo cho chính em. Nếu em không để vợ đi làm và không làm những việc khác mà kêu 911 ngay thì có thể em vẫn còn hiện hữu trên trần thế, vẫn còn là những trận cuồng phong kéo sụp chế độ độc tài khát máu cộng sản... chứ không âm thầm lặng lẽ ra đi sau khi đã cố gắng mang sức tàn ra mở cửa cho nhân viên cấp cứu và gục xuống... trong tiếc thương của hàng triệu con tim trên thế giới...

Bởi vậy, Việt Dzũng, Anh buồn em vô cùng... vì em chỉ học được bài học tử tế với mọi người và quê hương nhưng em không học được bài học tử tế với chính bản thân...

Bài hát Kinh Hoà Bình mà anh vẫn nghe ngao hay hát theo ca đoàn tại nhà thờ Đức Mẹ Lavang Cincinnati Ohio hoặc nghe thấy trên Youtube... Anh thật sự chỉ thấy xúc động thật nhiều khi nghe từ chính giọng ca của em... Việt Dzũng ạ...

Khi anh lướt vào trang mạng Viet Catholic để tưởng nhớ em và anh đã nghe lại bài hát Kinh Hoà Bình do

chính em hát với cả tâm hồn, câu hát làm cho anh cảm thấy bồi hồi và an ủi với chính giọng ca của em...
...Vì chính khi tha là khi được tha thứ,
Chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời...
Vâng, Việt Dzũng, Em hãy VUI SỐNG MUÔN ĐỜI dưới chân Chúa từ nhân và cùng anh nguyện cầu cho quê hương Việt Nam sớm có Tự Do , Công lý và Hoà bình thực sự.

Rồi đây, sau khi em đã về cõi vĩnh hằng, ngọn lửa đấu tranh rực sáng của em vẫn được hải ngoại thấp sáng và chuyển mạnh mẽ hơn về VN. Anh sẽ cùng đồng bào tiếp tục bước chân của em cho đến ngày quang phục được quê hương, cho đến ngày người dân Việt được sống trong tự do, dân chủ và phú cường như ước vọng của em và của toàn dân Việt Nam nói chung.

**Người Anh đồng môn Lasan Taberd của Em...
Cincinnati, Ohio trong ngày Lễ Giáng Sinh 2013**